

hellere imod, hvad Du har lidt ved en urigtig Behandling af Sagen, vi kunne ikke have Noget dermed at gjøre, da er det lettere sagt end baaret af Vedkommende. Jeg kan ikke nægte, at jeg med meget ringe Glæde seer den Maade, hvorpaa en Mængde Expropriationer gaae for sig hertilands. Det ligger for en stor Deel i Lovgivningen, idet den i alle Expropriations-sager bestandig bærer Præget af en vis Vilkaarlighed, og det personlige Middel til at forsvare sig selv er altfor ringe. Det er en Feil, at vi give en sliq almindelig Expropriationsberettigelse; man skulde først vide, førend man kom dertil, hvad de paagjældende Personer dømte hver især om deres Eiendom, og den Stilling, hvori den kom til at staae til et saadant offentligt Foretagende. Jeg skal imidlertid ikke forbyde mig deri, men kun sige, at om ogsaa Commissarius og Ingeniøren erklære, at denne Omgang ikke kan blive saaledes, som Manden ønsker, saa er det med ikke sagt, at der ikke kan betales ham en Godtgjørelse derfor, og det er det, som jeg troer, der burde gjøres. Naar denne Sag blev nøjere overveiet, vilde vi efter min Mening komme til det Resultat, at vi skulde denne Mand en højere Betaling, men jeg skal indrømme, at Sagen vanskelig kan ligge for her, og derfor har jeg sluttet mig til de Medlemmer af Udvalget, som ikke have villet henvise den til Ministeriet. Derimod vil Ministeriet selv kunne tage den under nærmere Overveielse, end det hidtil har gjort.

Jeg kommer nu til den tredie Sag, som angaaer en Bevilling af et Laan til et Dampskib, der skulde fare paa Island. Jeg kan ikke see, at de finantsielle Banfæligheder ere tilstede, som den ærede Finantsminister paaviser, og jeg troer ikke at feile, naar jeg siger, at jeg i disse Dage har seet Indrømmelser til det helsingørskke Jernbaneanlæg, med en Banegaard i Nærheden af Nørreport, og en Bevægelse i en Retning, som vil føre Jernbanen hen imod Lyborg og der omkring. Den Veie, man der har betraadt,

vil med højeste Grad af Sandsynlighed paalægge os — thi det er jo dog os, som staae bag ved og skulde bære det Tilflugt i Renten, som vil blive savnet paa det hele Foretagende af den korsørskke og helsingørskke Jernbane — en betydelig forøget Byrde mod hvad der vilde være blevet Tilfældet, hvis man havde holdt sig Lovens Bud mere efterrettelig. Og hvad er det saa, Loven byder? Den byder at anlægge en Jernbane til Helsingør med en Forgrening til Klampenborg, men saavidt jeg kan skjønne, er man kommen tilbage til Udførelsen af en Jernbane til Klampenborg med en Forgrening til Helsingør. Have vi nu end ikke Magt til at forandre det, saa have vi dog Magt til at erkjende, at man altsaa ikke er saa sneverhertet i finantsiel Henseende, naar det gjælder om Jernbaner her i Nærheden for de Compagnier, som her ere etablerede, og for de Indskydelses, man engang er undergIVEN o. s. v. I Sylland anlægges man Jernbaner over en lav Sko, som vi ogsaa vide vil koste os Penge; men vi have Lov til at gaae langsomt tilværks og forsinke den saaledes, at der bliver sparet 60,000 Rb., for at komme den islandskke Jernbane — thi som saadan kan man vel betragte det islandskke Dampskib — til Hjælp; det vil ikke have saa stor Banfælighed. Det gaaer jo derovre i Millionvis, og det vilde ikke være vanskeligt at holde saameget tilbage, at man derved kunde spare disse 60,000 Rb. Jeg skulde i det Hele taget, naar det kom an derpaa, gaae mange Udgifter igjennem, som vi kunne spare; hvormange Penge anvender man ikke paa nye Jernbaneundersøgelser i Sylland, selv efterat man er bleven enig om, i hvilken Retning Banen skal gaae, for at faae den over i andre Retninger, mod hvilke man her har stemt? Det gaaer i en tilstøttingsindedalersvis. Naar man undlod den Art Udgifter, naar man sparede sig den Slags Uleilighed — jeg vil ikke bruge det Udtryk, men jeg havde nær sagt for en Grilles Skyld — saa vilde vi komme meget videre i andre Retninger.